

Dükkân Kedisi

Kedi
Öyküleri-4

Linda Newbery

KIRMIZIKEDI
ÇOCUK

Dükkân Kedisi

Hattie, her gün okuldan çıktığında amcasına yardım etmek için oyuncakçı dükkânına gidiyordu. Bir gün oyuncakçıda gizemli bir kedi beliriverince, işler beklenmedik şekilde açıldı. Onun vitrinde yattığını görenler hemen içeri giriyordu. Ama Hattie'nin Kıvrık adını verdiği bu yeşil gözlü kedinin sırrı neydi?

Çeviren: Meral Alatan

Ödüllü ve etkileyici öykü anlatıcısı

Linda Newbery'nin yazdığı,

"Kedi Öyküleri" içinizi ısıtacak.

KIRMIZIKEDI
ÇOCUK

www.kirmizikedi.com
www.facebook.com/KirmiziKedi-ÇOCUK
twitter.com/krmzikedikitap
instagram.com/kirmizikedicocuk

₺ 10

ISBN: 978-605-298-044-1

9 786052 980644

Linda Newbery

1952 yılında doğdu. İlk kitabı 1988'de yayımlanan İngiliz yazarın birçok çocuk, gençlik ve yetişkin kitabı bulunuyor. Nestlé Çocuk Kitabı Gümüş Madalyası ve Costa Çocuk Kitabı Ödülü sahibi olan Newbery, "Kedi Öyküleri" serisinde kendisine ilham kaynağı olan Holly, Hazel, Finn ve Fleur isimli kedileriyle birlikte yaşıyor.

Stephen Lambert

1964 yılında Surrey'de doğdu. Resim çizmeye büyükbabasıyla başladı ve güzel sanatlarda okuyarak bu dalda uzmanlaştı. Birçok çocuk kitabı yazdı ve resimledi. 1998 yılında *Secret in the Mist* kitabıyla Bronz Smarties Ödülü kazandı. Lambert, İngiltere'de yaşıyor.

Meral Alatan

İstanbul'da doğdu. Özel Şişli Terakki Lisesi'ni bitirdikten sonra İstanbul Üniversitesi'nde gazetecilik eğitimi aldı, bir yıl da lisansüstü işletme okudu. 1968 yılında özel sektörde çalışmaya başladı. Uzun yıllar demir-çelik sektöründe yöneticilik yaptı. Emekli olduktan sonra çok sevdiği yazma işine ağırlık verdi. Aynı zamanda da çeviri yapmaya başladı.

Kırmızı Kedi Yayınevi: 721
Çocuk ve Gençlik Kitapları: 190

Özgün adı: *Shop Cat / Cat Tales-4*

Dükkân Kedisi

Kedi Öyküleri-4

Linda Newbery

Çeviren: Meral Alatan

Metin © Linda Newbery, 2009

Çizimler © Usborne Publishing Ltd., 2009

© Kırmızı Kedi Yayınevi, 2014

Yayın Yönetmeni: İlknur Özdemir

Editör: Alkım Özalp

Son Okuma: Sema Diker

Kapak Tasarımı ve Çizimler: Stephen Lambert

Kapak Uygulama ve Grafik: Serap Bertay

Bu kitabın Türkçe yayın hakkı Kalem Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni alınmaksızın, hiçbir şekilde kopyalanamaz, elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz, yayımlanamaz ve dağıtılamaz.

Birinci Basım: Mart 2017, İstanbul

ISBN: 978-605-298-064-4

Kırmızı Kedi Sertifika No: 13252

Baskı: Pasifik Ofset

Cihangir Mah. Güvercin Cad. No: 3/1 Baha İş Merkezi A Blok Kat: 2

34310 Haramidere/İSTANBUL

Tel: 0212 412 17 77 Sertifika No: 12027

Kırmızı Kedi Yayınevi

Ömer Avni Mah. Emektar Sok. No: 18 Gümüşsuyu 34427 İSTANBUL

T: 0212 244 89 82 F: 0212 244 09 48

Kedi Öyküleri

Dükkân Kedisi

Linda Newbery

Çeviren: Meral Alatan

KIRMIZIKEDI
ÇOCUK

Keel ja Õyly

1911

Õyly

Bu kitaba adını veren Jon'a sevgiyle...

Birinci Bölüm

Kedi, bir salı günü öğle yemeği saatinde ortaya çıktı ve kimse onun nereden geldiğini anlayamadı.

İşte oradaydı, vitrine kıvrılıp yatmış ve uykuya dalmıştı – küçük, temiz bir kedicikti. Hattie bakmak için dükkânın önünde durduğunda onun daha önce görmediği bir oyuncak olduğunu sandı.

Canlı gibiydi. Tam bir kedi boyutundaydı, gerçek bıyıkları ve parlak koyu renkli tüyleri vardı – ne siyah ne de kıızıldı, ikisinin karışımıydı. Orada, Theo amcanın oyuncakları sergilemek için vitrine koyduğu desenli kumaşın üzerindeydi. Kocaman bir pandayla bir deniz feneri maketinin arasına kıvrılıp yatmıştı.

Hattie içeri girdi. Her gün okuldan çıkınca buraya gelir, annesi iş dönüşü onu alana kadar Theo amcaya yardım ederdi. Böyle bir oyuncakçı dükkânına sahip bir büyükamcası olduğu için çok şanslıydı. Dükkânın adı “Teddy ve May”di. Teddy adı Theo amcadan, May adıyla geçen yıl ölen May yengeden geliyordu. Dükkânın adı hep “Teddy ve May” olarak kalacaktı, kulağa öyle hoş geliyordu ki.

Dükkânın üzerindeki tabelada Teddy yakışıklı bir ayıcık, May ise gülümseyen bir bebek olarak gösterilmişti.

Theo amca bir müşterisine, “Hayır, kimin olduğunu bilmiyorum, bu dişi kedi öylece içeri giriverdi,” dedi.

“Kediler böyledir,” dedi adam. Aldığı yap-boz ile dışarıya çıkarken dükkân kapısındaki çan “Çın!” diye öttü.

Theo amca Hattie’yi öpüp kucakladıktan sonra arkadaki mutfaktan meyve suyu ve zencefilli bisküvi getirdi. Hattie ağzına bisküvi doldurduğu gibi kediye daha yakından bakmak için vitrine yaklaştı.

Amcasına, “Onun dişi olduğunu nereden biliyorsun?” diye sordu.

“Kaplumbağa kabuğu rengine olanlar genellikle dişidir,” dedi amcası. “Erkeklerin tüyleri sadece kızıl olur.”

Kaplumbağa kabuğu! Bu Hattie'nin hoşuna gitmişti – gerçi böylesine parlak ve canlı renklerde kabuğu olan bir kaplumbağa hiç görmemişti. Kedi öyle kımıldamadan duruyordu ki onun da hemen yanındaki

panda gibi bir oyuncak *olmadığına* inanmak zordu.

Hattie uzanıp o güzel kürkü okşama isteğine engel olamadı. Kedi hemen gerinip beyaz keskin dişlerini göstererek esnedi.

“Sen *gerçeksin!*” dedi Hattie.

Kedi, tabii ki gerçektir. Pırıl pırıl, yemyeşil gözleriyle kıza baktı. Hattie ilk bakışta onun *akıllı* bir kedi olduğunu anlamıştı. Yeşil gözlerinde zekâ pırıltıları vardı.

O gözler, "Seni tanıyorum," der gibiydi.
"Seni burada bulacağımı biliyordum."

Kedi vitrinden aşağıya atladı ve kıvrılıp
sürtünerek Hattie'nin bacaklarının
arasından bir öne bir arkaya geçmeye
başladı. Sırtı yay

gibi gerilmiş,
kuyruğu
da havaya
kalkmıştı.

"Senin
arkadaşın
olacağım," der
gibi yüksek sesle
mırladı.

Theo amca,
"Bunu, ilk geldiğinde
de yaptı. Az kalsın
beni düşürüyordu,"
dedi.

“Peki ona hangi ismi koyacaksın?”

Theo amca başını iki yana salladı. “Ah, ona isim koymayacağım. Eminim bir sahibi vardır. Gelip onu bulacaktır.”

Hattie kimsenin gelmemesini umdu. Kedi buraya *onu* bulmak için gelmişti. Bu, o parlak yeşil gözlerinden belliydi.

İkinci Bölüm

Ertesi gün kaplumbağa kabuğu hâlâ oradaydı, ertesi gün ve ondan sonraki gün de. Kalmaya gelmiş gibi bir hali vardı.

Theo amcanın uyarısına rağmen Hattie ona bir isim takmıştı – insanların bacaklarının arasından kıvrılıp sürtünerek geçtiği için Kıvrık demişti

ona. Kıvrık, sadece özel insanların bacaklarına sürtünüyordu.

Theo amca ön kapıya bir duyuru asmıştı:

Ama şu ana kadar *kimse* sormamıştı.

Kıvrık, bazen kıvrılıp hemen uykuya daldı. Bazen de dimdik oturarak yemyeşil, zeki gözleriyle caddeyi seyretti. İnsanlar

ona bakıp ne kadar sahici, nasıl canlı görüldüğüne şaşırı. İşte o zaman Kıvrık gözlerini bir kırparak kafalarını iyice karıştırdı.

Hattie, onun bunu bilerek yaptığına inanmaya başlamıştı.

“Bilerek mi yapıyorsun?” diye sorduğunda Kıvrık, *“Bilmek isterdin, değil mi?”* der gibi bakıyordu.

Theo amca müşterilerle ilgilendiği ya da depoya yeni oyuncakları yerleştirdiği için meşgul olduğundan, Hattie her akşam dükkânı kapatmadan önce Kıvrık'ın akşam yemeğini hazırlama işini üstlendi. Arka taraftaki mutfağın kapısında bir çay tabağına çatalla vurduğunda, Kıvrık kuyruğunu kaldırıp koşarak geliyordu.

Theo amca paket paket ıslak ve kuru mamayla kedi kumu almış, vitrine de bir minder koyup ona yatak yapmıştı. Her akşam Kıvrık'ı dükkânın üst katındaki evine davet etti ama o, vitrindeki minderi tercih etti.

“Dükkân kedimiz etrafa bakmayı seviyor,” dedi Theo amca.

Hattie hafta sonları Teddy ve May’e gitmedi. Annesiyle birlikte yüzmeye gittiler, sonra da annesinin arkadaşı Sarah’yı ziyaret ettiler.

Parktaki ördekleri besleyip salıncakta sallandılar.

Eve döndüklerinde Hattie etrafına bakındı ve bir şey eksikmiş gibi hissetti. Annesiyle birlikte tam onlara göre, oldukça rahat, küçük bir evde yaşıyorlardı ama sanki evin bir şeye ihtiyacı vardı.

“Anne,” dedi Hattie. “Kıvrık gelip bizimle yaşayamaz mı?”

Annesi şaşırılmış gibiydi. “Yani – kedileri çok severim. Senin yaşındayken de bir kedim vardı. Ama Theo amca onun

varlığından hoşlanıyor. Kedi herhalde onunla kalacak.”

“Keşke o benim kedim olsaydı,” dedi Hattie. “Sanırım o da bunu istiyor.”

Annesi, “O zaman bekleyelim, bakalım sahibi gelecek mi,” dedi. “Onun sana ait olduğunu düşünmeye başlarsan sonunda hayal kırıklığına uğrayabilirsin.

Ayrıca Kıvrık’ın ne düşündüğünü gerçekten biliyor muyuz?”

“Hımmm,” diye düşündü Hattie, “ben biliyorum!”

Hattie pazartesi gününün gelmesine ve derslerin bitmesine çok sevindi, caddeden aceleyle geçerek Teddy ve May'e gitti.

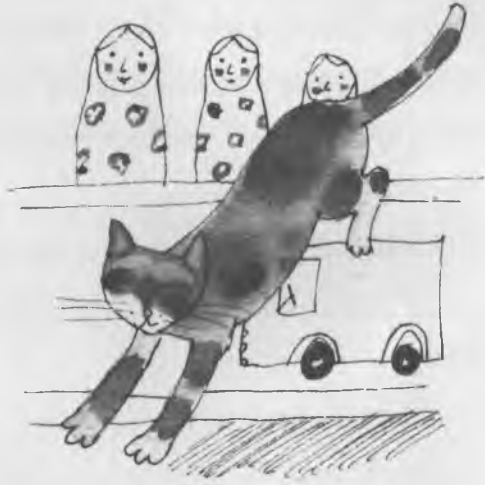
Kıvrık vitrinde değildi. Hattie'nin kalbi yerinden çıkacakmış gibi oldu. Ama – evet! İçeri girdiğinde Theo amca onu gösterdi,

işte Kıvrık oradaydı, Matruşka bebeklerin olduğu rafa tünemişti.

Hattie'nin bacaklarına sürtünmek için hemen

aşağı atladı, sonra da tekrar sıçrayıp bir tren setinin arkasına oturdu.

“Dükkân kedinizi seviyoruz,” dedi bir ses. “O çok güzel!”

Hattie arkasına döndü. Ses, Hattie içeri girerken arkasından gelen kır saçlı bir hanıma aitti. Her yerinde parlak sarı çiçekler olan mor bir yağmurluk giymiş –ki yağmur yağmıyordu– ve leylak rengi basık bir şapka takmıştı. Yanında da üzerinde kocaman bir palto olan –ki hava soğuk değildi– saçları dökülmüş bir adam vardı. İkisi de tombul ve kısa boylu, temiz yüzlü kişilerdi.

“Aslında o benim kedim değil,” dedi Theo amca. “Kimin olduğunu da bilmiyorum.”

“Kedilerin bu tür kararları kendileri vermek gibi bir huyları vardır,” dedi adam.

O ve kır saçlı hanım oldukça uzun bir süre dükkânda kaldılar, bütün oyuncaklara baktılar. Theo amca, yeni gelmiş olan asker oyuncaklarına fiyat etiketlerini koymak için depoya geri döndü ama Hattie onlara

yardımcı olmak üzere tezgâhın yanında duruyordu.

“Birisi için özel bir hediye mi arıyorsunuz?” diye sordu Hattie.

“Yok, hayır,” dedi adam. “Sadece bakıyoruz. Oyuncakları çok severiz.”

Hattie, Kıvrık'ın mamasını hazırlamak için mutfağa gidene kadar oradan ayrılmadılar. Dükkânı kapatıp kapıdaki levhayı KAPALI yazan tarafa döndürmek için Theo amcayla birlikte geldiğinde gitmişlerdi. Oysa kapıdaki çanın "Çın!" sesini bile duymamıştı.

“Hımmm.” Hattie hayal kırıklığına uğramıştı. “Hiçbir şey almadılar! O kadar uzun süre bakındıktan sonra üstelik! *Bir sürü* oyuncak alacaklarını düşünmüştüm. Alacaklarmış gibi gelmişti.”

“Boş ver,” dedi Theo amca. “Belki tekrar gelirler. Bazı insanlar seçmeden önce uzun zaman düşünmekten hoşlanır.”

Annesi bazen Theo amcanın dükkân işletmekte pek başarılı olmadığını söylerdi ve Hattie onun haklı olabileceğini düşündü. Bir şey satıp satmamak amcasının umurunda değil gibiydi. Sadece dükkânının olmasından ve insanların gelip gitmesinden hoşnuttu. İnsanlar doğru oyuncağı bulurlarsa mutlu oluyordu. Ama gelenlerin etrafı dolaşmasından, hoş şeyler söyleyerek gitmelerinden bile memnundu.

En *sevmediği* şeyse çocukların tam istedikleri oyuncağı görmeleri ancak onu alacak paralarının olmamasıydı. Bunu her zaman söylemezlerdi, yine de Theo amca çocuğun yüzündeki düş kırıklığını görür ve üzülürdü.

İki hafta önce bir erkek çocuk kırmızı traktörü alıp koltuğunun altına sıkıştırmış ama annesi elinden alıp rafa geri koymuştu. “Doğum gününe kadar beklemek zorundasın ve ona da daha çok var,” demişti. “Şu anda buna ayıracak paramız yok.” Annesi onu dükkândan çıkartırken çocuk başını çevirip son kez kırmızı traktöre baktı. Ağlamadı ama ağlamak istiyormuş gibiydi.

O sırada Hattie'nin annesi dükkâna girmiş ve Theo amcayla konuşmuştu.

Hattie, Theo amcanın kararını verip raflara doğru yürüdüğünü, annesinin de ne yapacağını tahmin ederek onun kolundan tuttuğunu gördü. "Geri geleceklerdir," dedi annesi. "Oyuncakları öylece dağıtamazsın! Bir işi bu şekilde yürütemezsin!"

Theo amca başını salladı ve haline güldü, çünkü onun haklı olduğunu biliyordu – ama aynı zamanda oradan uzaklaşan ana-oğlun arkasından bakarken üzgün görünüyordu.

“May yenge hiç bu kadar yumuşak değildi,” diye çıkıştı annesi. “Gerçekten – burada tek başınayken ne yapmaya çalıştığını çok merak ediyorum! Sana göz kulak olacak bir yardımcıya ihtiyacın var.”

“Bir asistanım var! Hattie,” dedi Theo amca. “Bana çok yardımcı oluyor.”

Artık Kıvrık da burada olduğuna göre Theo amcanın zaten yeni bir yardımcısı vardı. Hattie'nin ilk bakışta anladığı gibi Kıvrık akıllı bir kediydi. Ama bilmediği şey, onun *ne kadar* akıllı olduğuydu.

Üçüncü Bölüm

Artık kendini evinde hisseden Kıvrık Hanım oturacak birçok yer bulmuştu. Bez bebeklerin yaşadığı şöminenin içi. Bir hayvanat bahçesini ya da kocaman bir sandığı doldurabilecek kadar çok oyuncak hayvanın sığabileceği büyüklükteki orta masanın üzeri. Bazen uzanıp sosis-yılanlarla uyur, bazen bilyelerle

oynar ya da kurmalı askerleri kovalardı. Bir öğleden sonra kendini zar zor küçük bebek evinin içine sıkıştırdı. Hattie'nin

evin içindeki masa ve sandalyeleri, minicik bardak ve tabakları tekrar yerlerine yerleştirmesi çok uzun sürdü.

Ama işin komik tarafı Kıvrık'ın çoğu zaman müşterilere tam da almak istedikleri oyuncacı göstermesiydi.

“Ah bak,
misketler! Gerçek
eski moda
misketler!” dedi
bir teyze, tam da
Kıvrık birine pati
attığında. “Artık
bunlara pek rastlanmıyor! Bunlardan bir
torba dolusu alacağım.”

Ya da:

“Şu kedinin
üzerinde oturduğu
timsaha baksanıza!”
diye haykırdı
bir baba.

“Doğum günün için bunu ister misin Zak?
Çok sevimli gülen bir yüzü var.” Ve Zak,
oldukça mutlu bir şekilde, kendisinden
büyük bir timsahı kucaklamış olarak
dükkândan çıktı.

Veya:

“Tren istasyonu! Tren istasyonu! Hem de
kediyle birlikte – gerçek
bir kedi!”

Theo amca
yaylardan
yapılmış bir
palyaçoyu,
tekerlekli bir köpeği
ve bir astronotu
yarım saat içinde
satınca Hattie’yle
birlikte Kıvrık’ı
dikkatle izlemeye
başladılar.

“Bunu nasıl yapıyorsun Kıvrık?” diye sordu Hattie. Kedi gayet sakin bir şekilde yeşil

gözleriyle baktı, bir kez gözlerini kırptı ve patilerini yalamaya koyuldu.

“O iki kişi bugün yine geldiler,” dedi Theo amca, Hattie’ye. “Dün de gelmişlerdi ama ben sana söylemeyi unuttum. Çiçekli yağmurluklu hanımla dazlak kafalı adamdan bahsediyorum.”

“Çok iyi!” dedi Hattie. “Ne aldılar?”

“Ah, bir şey almadılar. Epeyce bakındılar, biraz sohbet ettiler ve gittiler.”

Hattie, bir değirmen maketiyle üç tahta zürafayı yerleştirirken bu konuyu dikkatle düşündü. O adam ve kadında tuhaf bir şeyler vardı.

Kadının yağmurluğuyla adamın kalın paltosunu düşündü – hava soğuk ya da yağmurlu değilse yaz mevsimi için çok garip giysilerdi. Acaba bunun

sebebi paltoların kocaman ceplerinin olması mıydı? Kocaman ve *derin* ceplerinin?

Hattie kararsızdı, annesinin Theo amcayla ilgili söylediklerini düşündü. Onun çok nazik, son derece iyi kalpli ve herkesin iyi taraflarını görmeye aşırı istekli olduğunu söylemişti. Yoksa...

“Ya sadece etrafa *bakmıyorlarsa?*” Bunu söylemeliydi. “Ya onlar –bilirsin– bir şeyler alıyorlarsa?”

“Hırsızlar mı?” Theo amca gerçekten şok geçirmiş görünüyordu. “Ah, hayır. Kesinlikle değiller. Hiç hırsıza *benzemiyorlar.*”

“Hırsızlar neye *benzer* ki?”

“Yani, gerçekten bilmiyorum,” dedi Theo amca. “Ama onlar gibi değildir. Her neyse, zaten dükkânda eksik bir şey de yok.”

"Hımmm," diye düşündü Hattie. "Acaba eksik olsa fark eder miydi?"

Theo amcayı olduğu gibi seviyordu – öyle çatık kaşlı ve şüpheli biri zaten Theo amca olmazdı ki. Ama annesi de haklıydı, bir

dükkân sahibi para ödemededen sınışımaya ya da onların bakmadığını düşündüğü bir anda çantasına ufak bir oyuncak atmaya kalkan müşterilere karşı gözünü açık tutmalıydı. May yenge daha keskin gözlü ve dikkatliydi. Para işlerinden o sorumluydu, Theo amca sadece oyuncakları ısmarlar ve geldiklerinde ambalajlarını açıp raflara yerleştirirdi. Bir şeyler kaybolursa May yenge bir bakışta hemen anlardı.

Hattie yeniden o kocaman paltoları ve büyük cepleri düşündü. Bir daha geldiklerinde kadınla adamı gerçekten çok dikkatli izleyecekti. Dükkânda olduğu zamanlar Theo amcanın keskin gözü kendisi olacaktı.

“Eşyalara göz kulak olacaksın değil mi?” diye sordu Kıvrık’a. O da, “*Hem de iki gözümü dört açacağım,*” der gibi baktı.

Hattie, bu kedinin her şeyden kesinlikle haberdar olduğundan emindi.

Dördüncü Bölüm

Hattie şüpheleri üzerine düşünürken bir kız dükkânda etrafa bakınıyordu. Hattie ona gülümsemeye çalıştı ama kız ona doğru dönmedi. Karar verene kadar çok zaman harcadı – bir şeyleri eline alıyor, onlara hayran hayran bakıp yerlerine geri bırakıyordu. Rafların etrafında iki ya da üç tur attıktan sonra

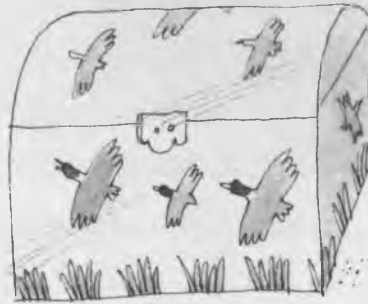
minik oyma hayvanların yanına,
Kıvrık'ın oturduğu rafa gitti. Sonunda
Theo amcanın durduğu tezgâha
yaklaştı.

“İıı... Bunun üzerinde fiyat yok. Ne
kadar acaba? Büyük olasılıkla o kadar
param yoktur ama...” Sesi azalarak yok
oldu.

Seçtiği şey, boyanmış küçük bir tahta
kutuydu. Hattie onu daha önce hiç
görmemişti, bu nedenle bakmak için
yaklaştı. Masmavi su ve gökyüzünün
üzerine sazlarla ördekler çizilmişti.

Theo amca kutuyu alıp baktı.

Şaşkınlıktan
kaşları yukarı
kalktı.
“Bunu
nereden
buldun?”

“Oradan.” Kız, Kıvrık’ın yatarak onları seyrettiği üst rafı gösterdi. “Erkek kardeşimin doğum günü için bakmıştım.” Sesi neredeyse yere degecek kadar alçaktı. “Ördeklere *bayılır*. Ama fazla param yok.”

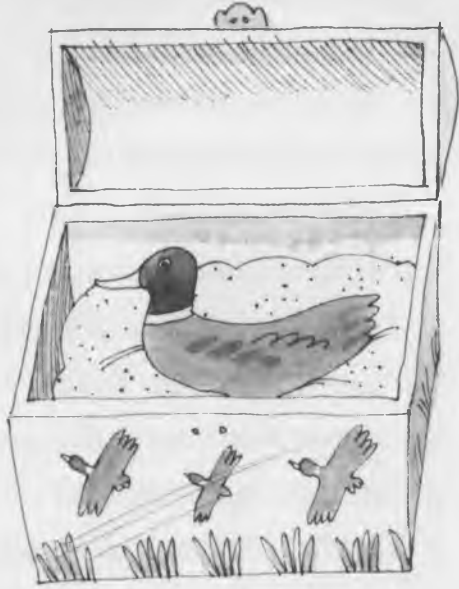

Küçük cüzdanının fermuarını açıp içine baktı. İçindeki madeni paralardan cılız bir ses çıktı.

Theo amca küçük kutuyu elinde döndürüp duruyordu. Menteşeli kapağı açtı, içinde yeşil saten bir astar üzerinde küçük bir ördek duruyordu.

“Çok güzel,” diye mırıldandı Theo amca. “El yapımı olmalı. Acaba buraya nasıl geldi?”
Sonra kızın

endişeli yüzüne baktı ve kutuyu ona verdi. “Bunu kardeşin için alabilirsin. Umarım beğenir,” dedi.

“Ama... kaç para bu?” dedi kız.

“Önemli değil.” Theo amca soruyu duymazdan gelerek. “O senin. Eee... sana özel bir teklifimiz var. Şu hediye kartlarından birini kırk kuruş ödeyerek alırsan bunu hediye olarak veriyoruz.”

“Ne...” dedi kız. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı. “Ama...”

Theo amcanın, kız sadece kırk kuruşa o ördekli kutuyu satın alabileceğine inanana kadar oldukça uğraşması gerekti. Bozuk paralarını sayarak çıkardı ve gidene kadar ona dokuz kez teşekkür etti.

Kız dükkândan çıkıp onlara baktığında Theo amca gülümseyerek el salladı, tabii Hattie de. Sonra Hattie ona sert bir şekilde baktı.

“Annemin ne diyeceğini biliyorsun

değil mi! Bir işi bu şekilde yürütemezsin. Oyuncakları öylece dağıtamazsın!”

“Ama o kız bu sayede çok mutlu oldu,” dedi Theo amca hâlâ gülümsüyordu.

“Ve kardeşi çok sevinecek. Bu da beni mutlu ediyor. Bundan daha güzel ne olabilir ki? Ayrıca öyle bir kutu aldığımı hiç hatırlamıyorum. Onun için para almam doğru olmazdı.”

“Peki o kutu *nereden* çıktı öyleyse?”

“Bilmiyorum. Aklıma tek şey geliyor, eğer o çok ama çok uzun yıllardır buradaysa unutmuş olabilirim,” dedi

Theo amca. "Belki de rafın arkasına doğru itildi."

"Hımmm," dedi Hattie. Bu açıklama doğru olamayacak kadar sıradandı. Ya onu biri burada yanlışlıkla unuttuysa ve sırf onu almak için geri gelirse ne olacaktı? Hattie'ye göre Theo amca bu konuyu yeteri kadar düşünmemişti.

Kaşlarını çatarak Kıvrık'a baktı. "Peki sen bu konuda bir şeyler biliyor musun?"

Kıvrık'ın bakışları, "*Biliyor olabilirim de, olmayabilirim de,*" diyordu. Sonra patilerini yalamaya başladı.

Ama ördekli kutu sadece başlangıçtı.

Beşinci Bölüm

Sonraki pazartesi günü Hattie, “Teddy ve May”e gittiğinde Theo amca ona küçük bir oğlanın üzerinde fiyat olmayan bir başka kutuyla tezgâha geldiğini, bu kez kutunun üzerinde ayıcıklar, içinde de ahşaptan oyma bir ayıcık olduğunu söyledi.

“Hımm. Peki bu süre boyunca Kıvrık neredeydi?” diye sordu Hattie.

Theo amca düşünürken dalgın dalgın baktı. "Ah, buralarda bir yerlerdeydi. Hatırlayamıyorum."

"Dur tahmin edeyim," dedi Hattie. "Kutuyu para almadan verdin, değil mi?"

"Tabii ki! Şimdi, ne diyeceğini biliyorum, bu şekilde para kazanamazsın diyeceksin. Ama yanılmış olursun! Çocuğun babası onun dışında bir palyaço ve bir de kepçe aldı. Sonra öteki de vardı."

"Öteki mi?"

"Öteki kutu. Üzerinde papatyalar olan, mavi astarlı *çok* hoş bir kutu. Küçük bir kız onu cumartesi sabahı ikiz kardeşi için buldu. Sonra o bir domino oyunu, annesi de bir korsan aldı. Gördüğün gibi oldukça kazançlı işlerdi."

O sırada Kıvrık vitrinden aşağı atlayıp Hattie'nin bacaklarına sürtünmeye başladı. Hattie başka gizemli kutu var mı diye bütün dükkânı araştırdı ama bir tane bile bulamadı. Onları bir şekilde Kıvrık'ın yaptığı gibi aptalca bir fikre kapıldı – ama bir kedi nasıl tahta kutu yapabilirdi ki? Nasıl güzelce boyayabilirdi? Ya da yumuşak dolgulu saten

astar yapabilirdi?

Belki de Kıvrık onları sihirle yoktan var ediyordu? Ama bu delilikti. Kıvrık özel bir kedydi – ama *sihirli* bir kedi miydi? İkisi çok farklı şeylerdi.

Hattie, bir uzay roketinin yanında oturan Kıvrık'a baktı, Kıvrık da o yeşil gözleriyle bakışlarına karşılık verdi.

Tam o sırada kapıdaki çan çaldı ve paltolu adamla çiçekli yağmurluğu olan hanım içeri girdiler. İkisi de Hattie'ye gülümsediler, Theo amca depodaki işlerle meşgul olduğundan dükkânla o ilgileniyordu. Kadın, fiyonklu ve benekli topukları olan kırmızı ayakkabılar

giymişti, başında da yeşil, kenarına bir gelincik iliştirilmiş değişik bir şapka vardı.

“Merhaba canım,” dedi Hattie’nin büyükannesiymiş gibi.

“İyi günler,” dedi Hattie, olabildiğince nazik ama şüpheli bir sesle. “Size nasıl yardımcı olabilirim?”

“Ah, hiç gerek yok canım,” dedi kadın. “Biz sadece bakınıyoruz.” Sonra birlikte farklı kumaşlarla dikilen bez kaplumbağalara doğru ilerlediler.

O gün hava *çok* sıcaktı; onlardan başka kimse palto giymemişti.

“Hımmm,” diye düşündü Hattie.

Tezgâhın üzerindeki boncuk ve zarlarla ilgileniyormuş gibi yaparak garip çifti izlemeye başladı, her hareketlerini takip ediyordu. İşte! Evet! Adam ceplerini karıştırıp duruyordu; sonra ikisi birden

kendilerini izleyen var mı diye bakındılar
ve bu kez kadın ellerini ceplerine daldırdı.
Paltolarının çok derin cepleri vardı.

Hırsızlar! Kesinlikle! Eğer birileri şimdiye
kadar bir dükkânı soyduysa, kesinlikle bu
ikisi yapmış olmalıydı.

Hattie'nin heyecandan kulakları
uğulduyordu. Theo amca geri döndüğünde,
onu dürterek kulağına fısıldadı: "İşte
oradalar! Dediğim gibi onlar hırsız! Şu anda
iş başındalar!"

Theo amca üzgün görünüyordu. “Ah, Tanrım,” diye mırıldandı. “Keşke öyle olmasalardı. Sanırım bir şeyler söylemem gerekiyor.”

“Elbette söylemelisin!” diye fısıldadı Hattie. “Onların öylece gitmesine izin veremezsin.”

“Biraz bekleyelim,” diye mırıldandı Theo amca. “Belki de ödeyeceklerdir.”

Ama öyle olmadı. Garip ikili yavaşça kapıya doğru yöneldiler, önünden geçtikleri bütün oyuncaklara hayranlıklarını belirttiler, sonra adam neşeli bir sesle, “Hoşça kalın! Yakında tekrar görüşürüz!” dedi ve caddeye çıktılar.

“Haydi!” Hattie, Theo amcanın öylece durup ne yapacağını düşünmesine izin vermeyecekti. Gömleğinin kolundan tutup çekerek onu kapıya, oradan da dışarı sürükledi. Ağır ceplerine rağmen iki hırsız hemen fırlayıp kaçsa Hattie hiç şaşırmasdı ama tam tersine sokakta memnun bir halde duruyorlardı. Kadın, “Bir bardak çaya ne dersin?” diyordu.

Hattie, Theo amcayı onlara doğru çekiştirdi. “Haydi git!”

Theo amca boğazını temizledi. “İı. Sanırım... Belki... İçeriye kadar bana eşlik edebilir misiniz? Hattie sizin... şüpheli davrandığınızı düşünüyor da.”

Kadın tam da o anda gözyaşlarına boğuldu. Cebinden çiçekli bir mendil çıkarıp gözlerini kuruladı.

“Ah, Basil!” diye inledi. “Bunu yapmaya devam edemeyeceğimizi biliyordum! Yakalanacağımızı biliyordum!”

İşte bir itiraf! Hattie kollarını kavuşturup acımasız bir şekilde durdu. Şimdi ne olacaktı? Theo amca polis mi çağırmalıydı?

“Haydi Rosemary, üzülme,” dedi adam. “Açıklayabiliriz.”

“Yani hırsızlık yapıyordunuz, öyle mi?” dedi Theo amca.

Adı Basil olan adam doğruldu ve uzun boylu olmamasına rağmen olabildiğince dik durdu. “Hırsızlık mı? Ne diyorsunuz siz? Hayır, hayır. Biz hırsız falan değiliz...”

“Biz hırsızlık değil, tam tersini yapıyoruz. Gizlice veriyoruz,” dedi Rosemary burnunu çekerek. “O güzelim kutularımızı görmediniz mi?”

BİR KEDI
BULUNDU
İçeriye
Sofrunuz

AÇIK

Bir an sessizlik oldu. Ardından Theo amca, "Ah Tanrım, olamaz. Onlar sizin kutularınız mıydı? Korkarım ben onları birilerine verdim," dedi.

"Durun bir dakika!" Hattie, durumu netleştirmek istiyordu. "Nasıl yani? Siz dükkânlara eşya mı veriyorsunuz?"

"Sadece bu dükkâna..." dedi adam. "Biliyorum aptalca geliyor..." diye söze başladı kadın da.

Theo amca ellerini kaldırdı. "Haydi içeri dönelim ve bunu birer bardak çay içerken konuşalım."

Herkes rahatlamış gibi görünüyordu. Rosemary ağlamayı bıraktı, hatta gülümsemeye başladı.

Hep beraber köşedeki yumuşak yastıkların üzerine oturdular. Theo amca çay, havuçlu kek ve Hattie için de portakal suyu getirdi. Kıvrık hemen onun

yanına, ejderha desenli kilimin üzerine oturdu.

“Bakın,” dedi Rosemary, “biz çocukları çok seviyoruz ama bizim çocuğumuz yok. Torunumuz da. Hatta tek bir kuzenimiz ya da yeğenimiz bile yok.”

“Ama biz oyuncakları, çocukları ve oyuncakçı dükkânlarını çok seviyoruz,” dedi Basil. “Ne yazık ki kutularımızı verebileceğimiz hiç çocuğumuz yok. Onları ikimiz birlikte yapıyoruz – Rosemary marangozluk işini hallediyor, ben de boyayıp cilalıyorum. Ve tabii ki çocukların onları almasını istiyoruz.”

“İşte bu yüzden,” dedi Rosemary, “Teddy ve May’i keşfettiğimizde çok mutlu olduk. Burası, çocukların onları bulması için kutularımızı bırakacağımız

mükemmel yerdi. Sinsice davrandıysak özür dileriz.”

“Hayır, hayır, hayır. Hiç sorun değil,” dedi Theo amca. “Bana yeterince mantıklı geldi.”

“Ama,” diye söze karıştı Hattie, “Theo amca kutularınız için size *para ödeyip* onları burada satabilirdi?”

“Evet, bunu yapabiliyordum,” dedi Theo amca.

Basil şaşırılmış gibi göründü. “Ah hayır. Biz *para* alamazdık. Aynı şey olmazdı.”

“Sizin için sorun olmayacaksa,” dedi Rosemary, “biz aynen bu şekilde devam etmek istiyoruz.”

“Hımmm, en azından biri *işadamı* gibi davranmalı,” diye düşündü Hattie.

“Yapman gereken şey,” dedi Theo amcaya, “sipariş vermek. On tane

ördekli kutu. On tane ayılı. On tane de çiçekli. İnsanların onları sevdiğini biliyorsun.”

Theo amca düşünceli bir şekilde çayını karıştırdıktan sonra güldü. “Olur mu? Bir anlaşma yapalım mı? Para almıyorsanız, o zaman en azından ahşap, boya ve verniği ben almalıyım. Ayrıca da her geldiğinizde size çay ve kek

ikram edeyim. Gelenlere kutuları vermeyi sürdüreceğim, dükkâna müşteri çekmek için harika bir yol.”

Bu sonuçtan herkes hoşnuttu, Rosemary ve Basil gülümseyerek gittiler.

Hattie Kıvrık'a baktı, huzurlu bir şekilde uyuyordu. Onun bu işte parmağının

olmaması üzücüydü. Ve Hattie şimdiden annesinin aklından neler geçeceğini hayal edebiliyordu. “Hediye mi edecek?” diyecekti. “Tam da Theo amcaya göre bir davranış. Bunlardan sonra dükkândan nasıl para kazanabildiğine hâlâ inanamıyorum.”

Altıncı Bölüm

Rosemary ve Basil işe koyuldular. Hattie'nin önerdiği gibi ayıcıklı, ördekli ve çiçekli bir sürü ama bir sürü kutu getirdiler. Artık birileri bakmadığında ceplerinden çıkarıp bir yerlere bırakmak yerine, onları kendi raflarına, daha önce Matruşka bebeklerin durduğu özel bölüme koyuyorlardı.

Kutular çok hoş görünüyordu. Hattie ve Theo amca durup onları seyrediyordu.

“İyi iş çıkardın – gizemi çözdüğün gibi Rosemary ve Basil’le ilgili sorunun üstesinden gelmeme de yardımcı oldun,” dedi Theo amca. “Sana bir hediye vermek

istiyorum, evet, bir ödül! Ne istersin? Kutulardan birini mi, özel bir tane? Yoksa başka bir şey mi? Haydi, seç bakalım! Ne istersen alabilirsin."

"Teşekkür ederim! Gerçekten alabilir miyim? Ne istersem mi?"

"Ne istersen," dedi Theo amca. "Hem de bütün dükkândan."

Hattie düşündü. Ama bir karara varması uzun sürmedi.

"Kıvrık'ı istiyorum."

Theo amca konuşmak için ağzını açtı ama durdu, sonra yeniden denedi.

"Kıvrık'ı mı? Sen..."

"Kıvrık'ı mı istiyorsun?"

Hattie başıyla onayladı.

"Evet, lütfen."

“O zaman,”
dedi Theo amca,
“Kıvrık’ı alacaksın.
Tabii ki eğer annen
izin verirse.”
Ve gözlerini
indirip yere
baktı.

“Ah,
verecektir!” dedi
Hattie. Ve hızlı
adımlarla vitrine
gidip Kıvrık’a haberi verdi. Kıvrık baktı,
gözlerini kırıp uykuya geri döndü.

Annesi kapıda belirir belirmez Hattie ona
doğru koşup heyecan verici haberi
aktardı. Annesi şaşırmişti – hem de çok
şaşırmişti.

“Bundan emin misin? Kesinlikle emin
misin?” diye sordu Theo amcaya.

“Evet, evet,” dedi Theo amca kimsenin yüzüne bakmadan. “Hattie’ye ne isterse onu alabileceğini söyledim. Yani... Kıvrık’ı istemeye de kimse gelmedi, değil mi? İstedğin buysa, onu alsan iyi edersin.”

Annesi gerekli ayarlamaları yapmaya başladı. Komşusu Rita’dan kedi taşıma sepetini aldı. Theo amca da depodan onun yaş ve kuru mamalarıyla kedi kumunu ve özel minderini getirdi.

Hattie’yle annesi evcil hayvan dükkânına gidip ona oyuncak fare ve içinde çingirak olan bir top

aldılar. Kıvrık, bir kedinin

isteyebileceği her şeye sahip olacaktı.

Ertesi akşam Kıvrık eve taşınmıştı. Hattie odasına bir sandalye getirip Kıvrık'ın minderini onun üzerine koymuştu. Kıvrık bu yeni düzenden pek hoşnut gözüküyordu, ama çok geçmeden evi keşfetmeye başladı.

Hattie mutfaktaki takvime o günün özel olduğunu belirtmek için bıyıklı bir kedi çizdi.

İstediği şey gerçekleşmişti. O zaman neden daha mutlu hissetmiyordu?

Kutular özel raflarına dizilmişken çok hoş görünüyorlardı. Ama Theo amca hafta sonuna kadar bir tane bile kutu verememişti. İnsanlar onlara baktı, dikkatle inceledi, hayranlıklarını belirtip bilgi aldı. Bazıları fiyatlarını sordu ama Theo amca fiyatları olmadığını söyleyince ilgilerini kaybettiler. Bir kutu bile dükkândan çıkmadı.

Aslında Hattie etrafına baktığında pek fazla müşteri de göremiyordu. Raflara göz atan kimse yoktu, ne plastik arabalarla oynayan küçük çocuklar

ne de bebeği

olan

pandayı

görüp

çığlık

atanlar

vardı

ortalıkta. Doğru gitmeyen bir şeyler vardı.

“Çın!” Bu sesi duyunca göğsündeki pusette bir bebek taşıyarak içeri giren adama umutla baktı. Ama adam sadece paspasa kadar yürümüştü ki hayal kırıklığına uğramış göründü. Bebek ağlamaya başladı. Aceleyle dükkândan çıkarlarken kapıdan “Çın!” sesi yükseldi.

Gerçekten yolunda gitmeyen bir şeyler vardı.

Hattie, Rosemary ve Basil kaç kutunun gerekli olduğunu görmek için uğradıklarında biraz keyiflendi. Ama artık derin cepli kocaman paltolarını giymediklerinden Rosemary ve Basil’e benzemiyorlardı. Yazlık bir etek ve üst (Rosemary), bol bir şort ve tişört (Basil) giyen diğer herkes gibi görünüyorlardı. Hattie ilk başta onları tanımamıştı bile.

“Ah. Merhaba,” dedi Theo amca ve isteksizce onları, bıraktıkları gibi duran özel raflarına götürdü. Bütün kutular yerindeydi. Hattie onların ilk kutular kadar parlak ve çekici olmadıklarını düşünüyordu. Ayıcıklar üzgün, ördekler sıkın ve çiçekler boyunlarını bükmüş görünüyordu.

“Aman Tanrım,” dedi Rosemary, yine ağlayacak gibi görünüyordu. “Gördünüz mü, bu şekilde yürümüyor işte.”

“Sanırım önceki yönteme geri dönmeliyiz,” dedi Basil. “Haydi gel Rosemary. Almamız gereken şeyler var.” Ve çaylarını ve keklerini bile beklemeden gittiler.

Hattie bomboş dükkânda etrafına bakındı. Görünürde hiç müşteri de yoktu. Dışarıdaki insanlar vitrine bile bakmadan yürüyüp geçiyorlardı. Theo amca, yapacak bir işi olsun diye Roma gladyatörlerini düzenlemeye başladı.

“Kıvrık nasıl?” diye sordu Hattie’ye, her zamanki gibi.

Hattie omuz silkti. “İyi.” Söyleyecek fazla bir şey yoktu.

Sonra annesi geldi ve birlikte eve gittiler. Hattie her akşam Kıvrık'ı görmek için sabırsızlanıyordu. Tıpkı dükkânda yaptığı gibi ona bacaklarına sürtünerek hoş geldin demesini bekliyordu.

Ama Kıvrık bunu artık yapmıyordu. Eve taşındığından beri hiç yapmamıştı. Arka kapının paspasında oturuyor ve sıkılmış görünüyordu. Hattie'ye baktı ve hemen başını çevirdi. Gözleri bile eskisi kadar parlak ve yeşil değildi.

Hattie onun tüylü faresini alıp salladı; çingiraklı topunu yuvarladı. Kıvrık hiçbirleriyle ilgilenmedi, Hattie de her şeyi bırakıp onu okşadı.

“Of, Kıvrık! Derdin ne senin?”

Küçücük bir mırlama bile yoktu. Birkaç dakika sonra Kıvrık yerinden kalkıp uzaklaştı. Pencerenin kenarına

sıçradı ve Hattie'ye arkasını dönerek oturdu.

“Yakında alışacak,” dedi annesi.
“Kedilerin yeni evlerine alışması biraz zaman alabilir.”

Ama Hattie kendini kötü hissediyordu. Bu konu bütün gece kafasını kurcaladı. Kendine ait bir kediyle daha mutlu olacağını düşünmüştü ama değildi.

Annesi Kıvrık'ı dükkândan çıkarırken Theo amcanın yüzünün aldığı hal geliyordu hep aklına. Aynen kırmızı traktörü alamayan o çocuk gibi bakmıştı.

Hattie kararını verdi.

Cumartesi sabahı, Kıvrık mama tabağını koklayıp sıkkın sıkkın bir lokma alıp gitmişti.

"Anne," dedi Hattie. "Haydi gidip Theo amca'yı görelim."

Dükkân boştu, bu artık normal gelmeye bile başlamıştı. Theo amca kasanın arkasında isteksizce çapraz bulmaca çözüyordu. Doldurmadığı bir sürü kutucuk vardı.

Hattie'yle annesini görünce, yorgun ve üzgün bir şekilde tebessüm etti.

Ama onlarla birlikte kimin geldiğini fark ettiğinde gözleri büyüdü.

Taşıma sepetinde Kıvrık vardı.

Kıvrık içerde oturmuş parlak yeşil gözleriyle etrafa bakıyordu. Annesi sepeti indirip kapağını aınca fırladığı gibi vitrindeki yerine koştu.

Tam o anda oradan geçen bir aile gülümseyerek ona bakmak için durdu. Kk oğulları camın arkasından Kıvrık'ı okşamaya çalışıyordu. Kıvrık gürültülü bir Şekilde mırlayarak vitrine sürtünmeye başladı.

“Neler oluyor?” dedi Theo amca.

“Onu geri getirdik,” dedi annesi.

“Kalması için... O buraya ait.”

“Dükkân kedinize bayılıyoruz!” dediler,
“Ne kadar parlak ve yeşil gözleri var!” ve
“Görenler onu dükkânın sahibi sanabilir!”

“Onun minderini de getirdim,” dedi
annesi. “Gel, Kıvrık!”

Kıvrık dostça miyavladı. Aşağı atladı,
Theo amcanın bacaklarının arasından
kıvrılıp sürtünerek birkaç kez geçti.
Theo amca neredeyse ağlayacakmış gibi
görünüyordu.

“Teşekkür
ederim Hattie,”
dedi. “Çok
teşekkür
ederim.”

Sonra Kıvrık bir
keşif gezisine çıktı. En
üst rafa çıkıp sallanan
ahtapota doğru
patisini uzattı.

Sıçrayıp
sallanan
atın
eyerine
oturdu.

Gidip Çin
daması yerinde
mi diye baktı.

“Hey, gerçek
bir sallanan at!” dedi küçük oğlanın annesi.
“Hep benim de olsun istemiştim – ona yer
bulabilir miyiz acaba? Şunun beneklerine
bak! O güzel kahverengi gözlerine bak!
*Bulabilir miyiz? Gavin, gerçek bir sallanan
ata binmek istemez misin?”*

Gavin isterdi tabii ki, on beş dakika sonra
dizginine “SATILDI” etiketi asılmıştı. Bu
arada oldukça uzun bir kuyruk oluşmuştu.
Theo amca nefes almaya ya da Kıvrık’la
doğru düzgün ilgilenmeye fırsat bile

bulamadan sallanan ahtapotu, bir domuz kumbarasını ve bir kanguruyu satmıştı. “Çın!” diye çaldı kapıdaki çan ve “Çın!” ve “Çın!” ve “Çın!” Elleri paketlerle dolu insanlar, içeri girenlerle çarpışırken çan çınlayıp durdu. Onların arasında –Hattie’nin görmekten çok mutlu olduğu– Rosemary ve Basil de vardı, üstelik yine eski paltolarını giymişlerdi.

Mutlulukla içini çekti. Böylesi daha iyiydi.

Sonra tahta kutuların raftan alındıklarını, Matruşka bebeklerin tekrar eski yerlerine konduğunu fark etti.

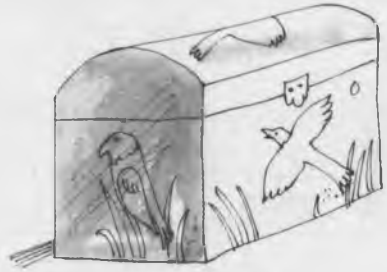
“Kutular nerede?” diye sordu Theo amcaya.

Amcası bozuk paraları sayarken durakladı, “Ah – sanırım onları bulmak için araman gerek. Ya da Kıvrık’a sormalısın...”

Kuyrukta sırası gelen genç kız elindeki kutuyu uzattı. “Bunun üzerinde fiyat göremiyorum!” dedi. “Ama *tam* da istediğim şey! Küçük kız kardeşim hastanede, bunun içine tokalarını ve parlak şeylerini koymaya bayılacaktır.”

Theo amca kutunun üzerindeki yeşil papağana bakarak gülümsedi. “Onu alabilirsin. Bu kutu, hastanedeki kız kardeşinin olsun diye yapıldı. Umarım bir an önce sağlığına kavuşur.”

“Hayır, ama bu kaç para?” dedi kız, durumu kavrayamadan.

“Bir fiyatı yok. Bedava. Bu kardeşinin,” dedi Theo amca.

Kız Theo amcaya teşekkür etti, sonra yeniden teşekkür ederek papağanlı kutuyu

çantasına koydu, sonra yeniden çantadan çıkartıp gerçek olduğuna inanamayarak ona tekrar baktı. Hattie yakınlarda duran Rosemary'nin yanaklarının pembeleştiğini ve mutlu görüldüğünü fark etti.

Yedinci Bölüm

Birkaç gün sonra, Hattie okul dönüşü dükkâna girdiğinde Kıvrık onu selamladı ve sürtünerek bacaklarının arasından geçmeye başladı. Rosemary ve Basil de Theo amcanın yanındaydı, Hattie herkese merhaba derken, Kıvrık yanlarından ayrılıp roketatara doğru yürüdü. Patisiyle yarısı

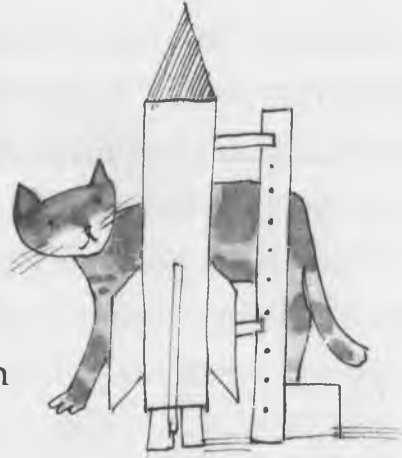
maketin arkasına saklanmış olan bir şeyi kurcalamaya başladı.

Hattie baktı. Orada, kırmızı davulla ksilofonun arasına sıkışmış küçük, boyalı bir kutu vardı.

Uzanıp onu aldı.

Bugüne kadar gördüğü en güzel kutuydu. Çok ama çok koyu renk bir ahşaptan yapılmıştı ve kapağında Kıvrık'ın resmi vardı. İşte orada, Kıvrık'ın her zaman yaptığı gibi patilerini bitişirmiş oturuyordu. Yeşil gözleri, gerçek Kıvrık'ınkiler gibi akıllı ve zekice parılıyordu.

"Teşekkürler Kıvrık," diye fısıldadı Hattie.

Kutuyu Theo amcaya göstermek için dikkatlice taşıdı. "Bakın! Bakın Kıvrık ne buldu! Bir kutu, şimdiye kadarkilerin en iyisi! *Katbekat* daha iyisi!"

Theo amca, Rosemary ve Basil kutuya bakmak üzere etrafına toplandılar. Basil'in yüzünde hınzır bir gülümseme vardı.

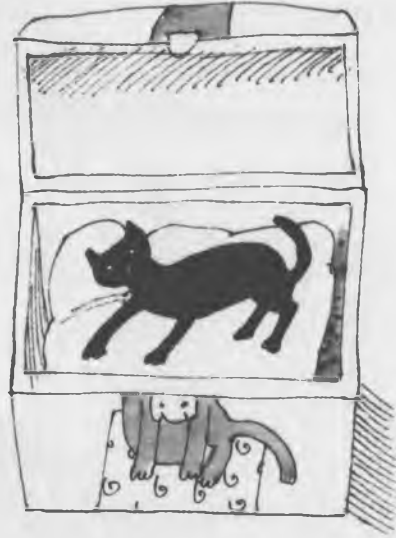
“Çok güzel!” dedi Theo amca. “Üzerinde Kıvrık’ın K’si bile var.”

“İçine baktın mı?” dedi Rosemary.

Hattie kapağı açtı. Kutunun içi kırmızı satenle astarlanmıştı. Onun üzerinde de ahşaptan

oyulmuş,
kuyruğu havada
küçük, siyah bir
kedi yatıyordu.

“Bir şans kedisi,” dedi Theo amca. “Ve bu kutu senin için. Öyle olmalı – onu bulan sensin!”

“Onların doğru kişiyi bulmak için gizemli yolları vardır,” dedi Rosemary, mutlulukla gülümseyerek.

“Sahip olabileceğim en güzel hediye!” dedi Hattie, ufak kediyi kutudan çıkarıp avcunun içine koydu.

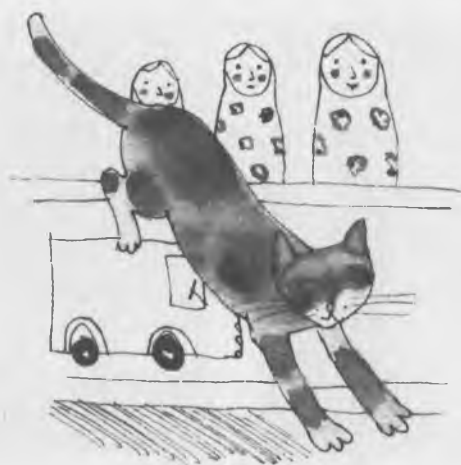
Ve Kıvrık, Theo amcanın şans kedisi, vitrine sıçradı, minderinin etrafında üç kez döndü ve hırıltılı bir mırlamayla uyumak üzere yerleşti.

Çok mutluydu.

Ait olduğu yere geri dönmüştü.

O bir dükkân kedisiydi.

**Serinin Kırmızı Kedi Yayınevi'ndeki
diğer kitapları**

